

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **D.W.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w dniu 19 marca 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 5 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 854/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kozienicach
z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 95/23,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kozienicach z dnia 13 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 95/23, D. W. został uznany za winnego tego, że w dniu 17 października 2018 roku w miejscu nieustalonym, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził C. Spółka z.o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wysokości 1822,20 zł w ten sposób, że wskazując dane A. W. zawarł za pośrednictwem sieci Internet umowę o kredyt konsumencki nr [...],

wprowadzając ww. podmiot w błąd co do zamiaru jego spłaty, a udostępnione mu środki pieniężne wykorzystał za pośrednictwem karty kredytowej o nr [...],

tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeczono obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwoty 1822,20 zł.

Od wyroku Sądu I instancji apelację wniósł obrońca oskarżonego, który – podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, wynikającego z naruszenia art. 7 k.p.k. – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 5 lipca 2024 r., sygn. akt V Ka 854/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu II instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który podniósł następujące zarzuty obrazy przepisów postępowania mogącej mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

1. art. 452 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez dowolne i sprzeczne z zasadami prawidłowego rozumowania oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchania jedyne niezależnego i naocznego świadka zdarzenia M. C. (zgłoszonego pismem obrońcy z dnia 23 czerwca 2024 r.), z uwagi na fakt, iż dowód ten mógł zostać przeprowadzony przed Sądem w I instancji, podczas gdy Sąd ten, zmierzając do należytego wyjaśnienia okoliczności sprawy, dowód ten winien był przeprowadzić, na mocy art. 452 § 3 k.p.k., albowiem ma on nader istotne znaczenie w sprawie dla ustalenia czy czyn zabroniony został popełniony, gdyż:

- jest to jedyny niezależny świadek niezainteresowany rozstrzygnięciem procesu, który widział zdarzenie zakładania karty kredytowej przez K. W. i jej ojca A. W. , pamięta to zdarzenie i gotowy jest je opowiedzieć przed Sądem;
- przekazane przez niego informacje złożone M. N. korelują ze zgromadzonym materiałem dowodowym w aktach sprawy, bezsprzecznie

poświadczając o niewinności oskarżonego, zmieniając oblicze procesu i kreując nowe pytania do A. W. i świadka K. W. ;

- tuż po spotkaniu z M. N. , na którym świadek oświadczył o tym, iż widział przedmiotowe zdarzenie, M. C. został osadzony w zakładzie karnym w O., żadna ze stron procesu nie miała z nim kontaktu, wobec czego pozostaje on bez wpływu uczestników procesu karnego, co zwiększa walor wiarygodności jego zeznań,

zaś dowód ten nie był powołany przed sądem pierwszej instancji, albowiem obrona nie miała wiedzy, iż był naoczny świadek tej sytuacji, co biorąc pod uwagę art. 452 § 3 k.p.k. winno mieć znaczenie drugorzędne, gdyż okoliczność, która ma być udowodniona przy pomocy dowodu z przesłuchania naocznego świadka ma istotne znaczenie dla ustalenia czy zarzucony D. W. czyn został popełniony.

2. art. 427 § 3 k.p.k. poprzez jego zastosowanie i oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie jedyne go niezależnego i naocznego świadka zdarzenia M. C. (zgłoszonego pismem obrońcy z dnia 23 czerwca 2024 r.), z uwagi na fakt, iż dowód ten mógł zostać przeprowadzony przed Sądem w I instancji, podczas gdy Sąd ten, zmierzając do należytego wyjaśnienia okoliczności sprawy, dowód ten winien był przeprowadzić, na mocy art. 452 § 3 k.p.k. albowiem ma on nader istotne znaczenie w sprawie dla ustalenia czy czyn zabroniony został popełniony, gdyż:

- jest to jedyny niezależny świadek niezainteresowany losami procesu, który widział zdarzenie zakładania karty kredytowej przez K. W. i jej ojca A. W. , pamięta to zdarzenie i gotowy jest je opowiedzieć przed Sądem;

- przekazane przez niego informacje złożone matce oskarżonego korelują ze zgromadzonym materiałem dowodowym w aktach sprawy, bezsprzecznie poświadczając o niewinności oskarżonego, zmieniając oblicze procesu i kreując nowe pytanie do A. W. i świadka K. W. ;

- tuż po spotkaniu z M. N. , której oświadczył o tym, iż był naocznym świadkiem tego wydarzenia, świadek ten przebywa w zakładzie karnym, żadna ze stron nie ma z nim kontaktu, przez co zeznania tego świadka winny być obdarzone walorem szczególnej wiarygodności,

zaś dowód ten nie był powołany przed Sądem pierwszej instancji, albowiem obrona nie miała wiedzy, iż był naoczny świadek tej sytuacji, co biorąc pod uwagę art. 452 § 3 k.p.k. winno mieć znaczenie drugorzędne, gdyż okoliczność, która ma być udowodniona przy pomocy dowodu z przesłuchania naocznego świadka ma istotne znaczenie dla ustalenia czy zarzucony D. W. czyn został popełniony,

3. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art 167 k.p.k. poprzez brak inicjatywy dowodowej ze strony Sądu II instancji zamierzającej do ustalenia kto i w jaki sposób rozdysonował pieniądze znajdujące się na karcie kredytowej (i kto się nią faktycznie posługiwał) i zaniechanie powołania dowodu z historii rachunku bankowego na przedmiotowej karcie od podmiotu udzielającego kredyt, który to dowód ma moc potwierdzić wersję zdarzeń każdej ze stron lub też jednoznacznie obalić kreowany przebieg zdarzenia przez A. W. , a jego pozyskanie nie jest obarczone trudnością ani skomplikowaniem procedur;

4. art. 7 k.p.k., polegającej na dokonaniu przez Sąd drugiej instancji jednostronnej, dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej i całościowej analizy i oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów i obdarzeniu nadmierną, bezkrytyczną wiarygodnością zeznań:

a) A. W. mimo, iż jak wynika z zeznań świadków w tym M. N. , pośrednio także z zeznań samego A. W. i świadka S. N. , A. W. miał problemy finansowe, posiadał niespłacone kredyty, co uprawdopodobnia przebieg zdarzenia opisywany przez skazanego M. N. , iż kredyt ten przy udostępnieniu telefonu zaciągnął sam teść skazanego z uwagi na brak warunków technicznych do jego zaciągnięcia przez samego A. W. ,

b) świadka K. W. — byłej żony D. W. , pomimo że:

- była ona w konflikcie z osadzonym;
- świadek miała dostęp do danych A. W. ;

- świadek sama przyznała, iż miała i ma problemy finansowe, co potwierdzili również inni świadkowie bezpośrednio i pośrednio w swoich zeznaniach, w tym M. N. oraz S. N. ;

- świadek jak sama przyznała była skazana „za długi które wzięła” rzekomo na rzecz skazanego i rzekomo raz, a nadto z zeznań S. N. wynika, że K. W. „wyłudziła już nie jeden kredyt z P.” od ww. świadka, co wskazują, iż do zeznań K. W. należy podchodzić z dozą ostrożności i wnikliwiej badać jej stwierdzenia;

5. art. 7 k.p.k. polegającej na dokonaniu przez Sąd drugiej instancji jednostronnej, dowolnej i wybiórczej, a nie swobodnej i całościowej analizy i oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów i zbagatelizowaniu zeznań świadka M. N. , mimo, iż podawała informację istotne i szczegółowe w tej części, które wpływają na ich wiarygodność i przebieg zdarzenia, a mianowicie:

- informację, iż D. W. mówił jej o fakcie, iż „teść chce wziąć kredyt na jakiegoś e-maila”, „że ma starą N.”;

- skazany pracował w M. i posiadał stałe źródło dochodu, wobec czego nie miał interesu w tym aby zaciągać pożyczkę na kwotę w wysokości 900 zł,

przy jednoczesnym ogólnikowym powoływaniu się przez Sąd Okręgowy na poprawność orzeczenia Sądu I instancji,

a w konsekwencji powyższych uchybień opisanych w ww. punktach Sąd II instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał istotny wpływ na jego treść i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony dopuścił się czynu w formie opisanej w sentencji wyroku, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy wszechstronna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prowadzi do odmiennego wniosku.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Radomiu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do dwóch pierwszych zarzutów dotyczących nieprzesłuchania M. C. należy stwierdzić, że Sąd odwoławczy miał podstawy, by oddalić wniosek dowodowy dotyczący potrzeby odebrania zeznań od tego świadka. Trafnie bowiem Sąd ten zauważył, że skoro wspomniana osoba miała być naocznym świadkiem rozmowy skazanego z pokrzywdzonym, to D. W. o tym źródle dowodowym wiedział od początku, a zatem mógł wnioskować o przeprowadzenie tego dowodu w dochodzeniu lub na etapie postępowania przed Sądem I instancji (s. 2 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Trzeba ponadto zaznaczyć, że wskazywanie na doniosłość tego dowodu w kontekście wykazywania wadliwości procedowania Sądu II instancji jest tym bardziej chybione, jeśli zwróci się uwagę na dotychczasową postawę procesową skazanego. Był on bowiem dwukrotnie przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym i za każdym razem odmawiał składania wyjaśnień. Na rozprawie przed Sądem *meriti* nie stawiał się i nie złożył wyjaśnień. W apelacji zaś jego obrońcy podniesiono w sposób ogólnikowy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mającego wynikać z obrazu art. 7 k.p.k.

Jeśli chodzi o trzeci zarzut, to jest on z gruntu chybiony w świetle ustalenia Sądu I instancji, że to skazany wypłacał środki uzyskane z zaciągniętego na A. W. kredytu za pomocą karty kredytowej otrzymanej od firmy C. Z tego względu jedynie na marginesie należy zaznaczyć, że obraza art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art 167 k.p.k. przez Sąd odwoławczy będzie należeć do rzadkości, co wynika z zakresu kontroli instancyjnej, który co do zasady wyznaczają granice zaskarżenia.

Odnosząc się do dwóch ostatnich zarzutów wskazujących na obrazę art. 7 k.p.k. stwierdzić na wstępie wypada, że zostały one sformułowane wadliwie. Skoro bowiem Sąd odwoławczy nie przeprowadzał czynności dowodowych na rozprawie apelacyjnej ani nie zmieniał ustaleń faktycznych Sądu I instancji, to nie mógł dopuścić się samoistnego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Odczytując, pomimo wady konstrukcyjnej omawianych zarzutów, tę część kasacji jako zarzuty wadliwej kontroli instancyjnej w kontekście weryfikacji oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd *a quo* zauważyć należy, że

argumentacja wyrażona w kasacji ma li tylko charakter polemiczny, albowiem sprowadza się do zaprezentowania własnej oceny zeznań K. W. i M. N. .

Tymczasem Sąd odwoławczy rzetelnie zweryfikował ocenę wiarygodności zeznań pokrzywdzonego oraz K. W. , wskazując powody, dla których zaaprobował pogląd Sądu *meriti* co do uznania relacji procesowych tych świadków za wiarygodne (s. 4-5 uzasadnienia), zaś autor kasacji rozważań Sądu II instancji nie zakwestionował.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i obciążając nimi Skarb Państwa.

[J.J.]

[a.ł.]